

MARELLION

ČTYŘI PŘÍBĚHY
Z ASTERIONU

Jan C. Galeta • Zbyněk Kučera Holub
Radovan Kolbaba • Hanina Veselá

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2015
www.mytago.cz

ISBN 978-80-87761-09-0

Obsah

Stíny Tarosu.....	5
Město s černou duší.....	93
Studená krev.....	161
Volání Marellionu.....	225

Stíny Čarosu

Jan Č. Galeta

Nešlo si nevsímnout, jak se les změnil. Zatímco vzadu trylkovali ptáci, bzúcel hmyz a šumělo listí, před námi stály stromy docela tiše, zahaleny do mlženeho oparu. Nějak se vytratila i svěže sytá zeleň a nahradilo ji pobledlé šero. Listy visely sklesle a jaksi nemocně, což podtrhovala jejich šedozeleňá barva. Věkovité stromy byly zkroucené a zahlcené cizopasným břečťanem.

„A sme tu,“ pronesl zdánlivě zbytečně Čeněk Krabice. Velitel malé družinky žoldáků, kterou jsem si najal jako průvodce, si zjevně potřeboval dodat odvahy zbytečnými řečmi.

„Tak,“ přikývl jsem a podíval se mu zpříma do očí, ztracených pod huňatým černým obočím. Přetékaly strachem.

Pravda, ani já se necítil úplně jistě, ale v mém věku má člověk více zkušeností a méně obav.

„Vyrazíme?“ optal jsem se. Čeněk i jeho kumpáni se ošili. Nechtělo se jim.

„Měli bysme se tu utábořit a vyrazit až ráno,“ poznamenala Milica. Ta jediná z celé bandy měla trochu rozumu, jenže teď ho nepoužívala. Bylo sotva po poledni, nemělo smysl se zastavovat.

„Kdepak,“ zavrtěl jsem hlavou. „Půjdem,“ rozhodl jsem a vykročil. Mé sandály se zabořily do tlejícího listí, kterým jen tu a tam prorůstala kapradina. Do nosu mě uhodila vyšší vlhkost. Ušel jsem pár kroků a ohlédl se.

„Jestli se mnou nejedete, naše dohoda padá a vaše odměna zůstane v mém váčku.“ Možná jsem trochu riskoval. Byli čtyři, mohli se na mě vrhnout. Jenže oni neměli nahnáno jen z lesa. Báli se i mě.

S hlasitým povzdechem se jako první dal do pohybu Stojan. Ostatní ho šouravě následovali. Jistě, jako průvodci teď byli zbyteční. Nikdy nenavštívili místa, do kterých jsme měli namířeno. Jenže já potřeboval někoho, kdo by nesl zásoby, lovil, rozděloval oheň i za vlhka nebo deště, zaopatřoval tábor a tak podobně. Jsem sice cestovatel, ale ne zálesák. Obvykle necestuji divočinou a spávám v hostincích – jenže tady poslední hospodu zavřeli před několika tisíci lety...

Šli jsme asi dvě hodiny. Nepřirozené ticho, které svíralo okolní hvozd, nutilo mé společníky k neustálému hovoru. Vedli však jen banální řeči, kterými se snažili zahnat strach.

Ve chvíli, kdy z mlhy okolo nás povstalo několik desítek kostlivců, jim slova byla k ničemu.

Brodili jsme se mokrým listím, které šustilo pod podrážkami. Přes mlhu nebylo vidět nijak daleko a Stojan s Věncem řešili, jestli je lepší krátký meč, nebo tesák. Dalo by se říci, že tu debatu vybral Věnc. Mlhou se totiž mihl oštěp a proklál Stojanovi břicho. Muž se zhroutil do tlejícího listí, chrchlal, plival krev, nařikal.

Ostatní tasili zbraně – to jim musím přiznat ke cti. Já přikázal Křemínkovi, aby se z hole změnil v šavli, což umžik okamžitě provedl. Přelil svou hmotu přímo v mé ruce a z opory k chůzi se transformoval v dlouhou a lehkou zbraň.

Z cárů mlhy se začaly vyloupávat postavy. Nejdřív jen pár, ale za prvními šly další a další. Oživlé kostry. Olezlé mechem a břečtanem, špinavé, hnijící, plesnivějící. Přesto třímaly zrezivělé zbraně s tupou jistotou a jejich cíl byl zřejmý. Uniknout se nedalo. Nevím jak, ale kostlivci nás obklíčili. Možná se někteří vynořili ze země...

Věvec s Čenkem se postavili zády k sobě, Milica zaujala pozici u sténajícího a umírajícího Stojana a zbrkle vypouštěla šípy mezi blížící se hrozbu.

„Míř na hlavy,“ křikl jsem na ni, neboť její střelba doposud neměla žádný účinek. Šípy sice tříštily nahnilé kosti, ale nemrtví se sunuli blíž a blíž.

Můj klid jí musel dodat odvalu, protože další šíp roztrástil lebku umrlce se sekerou a on padl do listí coby hromádka kostí. Mladá žena nadšeně zavýskla a našla další cíl. Strach z ní spadl, což se nedalo říct o zbytku družiny.

Zavřel jsem oči a nechal se vést silou bohyně. Jakási její drobná část do mne vstoupila a já se jí poddal. Cítil jsem povznesení, nádherné teplo a nekonečnou jistotu. Mé tělo se rozzářilo zlatavou aurou.

Nadechl jsem se a vyrazil. Najednou jako bych létal, krok jsem měl lehký a dlouhý, mlha se přede mnou sama rozestupovala. Prvého nemrtvého jsem rozsekl v půli i s jeho zrezlou čepelí. Druhému jsem rozpoltil lebku, třetího jsem se dotkl levačkou – vzplál pod náporem zlatavé aury bohyně a rozsypal se.

Pomalým krokem jsem obcházel mezi kostlivci a jednoho po druhém ničil. Nebyli schopni mi čelit. Drtil jsem je jako hmyz. Přesto jich bylo mnoho a hrnuli se ze všech stran. Obcházel jsem v kruhu naši původní pozici. Občas se mi v zorném poli mihl vystřelený šíp.

Jedné kostře jsem podsekl nohy, a zatímco se hroutila, ukročil jsem stranou, abych se vyhnul bijáku dalšího nemrtvého. Pomalým pohybem jsem zmatenému umrlci přiložil prsty na čelo – jeho neživot pohasl a já šel dál. Kostlivce mávla má svatá aura. Nedočkávali na mne účinně uhodit, jejich výpady byly zmatené a jakoby mi dobrovolně odkrývali svá citlivá místa.

Nevím, jak dlouho boj trval, ale když bylo po všem, zhluboka jsem vydechl a poklekl k modlitbě. Kostí mi křupaly pod nohama,

když jsem se vydal ke třem nehybným tělům. Věvec, Stojan i Čeněk to měli za sebou. Tehdy jsem ještě za nikoho necítil zodpovědnost a jejich smrt se mě v nejmenším nedotkla. Milica se schovávala v koruně stromu. Seskočila dolů a vyšla mi vstříc.

„Co jste probohy zač?“ zeptala se, v očích šok.

„Jsem kněz. Jak jsem říkal. A to se hodí, budeme je muset pohřbít,“ odpověděl jsem a usmál se. Křemínek se mi v ruce změnil ze šavle v lopatu. Skřítek byl mým společníkem již dlouho, dobře znal mé potřeby.

Milica klesla k mrtvým mužům.

„Mrzí mne tvá ztráta,“ řekl jsem, ačkoliv mě to nemrzelo. Vždycky jsem byl studený čumák. Taky jsem kvůli tomu strávil rok pokáním, abych odčinil smrt nevinných, kterou jsem způsobil.

„Díky,“ odpověděla a začala mrtvým prohrabávat kapsy a váčky.

Hleděl jsem na ni s povytaženým obočím a chvíli přemýšlel o lidské povaze. Inu, proč ne, řekl jsem si nakonec, jejich věci se mohou hodit.

„Posbírej si šípy,“ poradil jsem jí a začal kopat. Zasloužili si aspoň pořádný pohřeb.

„Tak kterou? Táhleta dcerka obchodníka z Minkoru vypadá fakt exoticky.“

Marin se podíval směrem, který Pet naznačil kývnutím brady. Byla exotická, to jo. Bronzová pleť, dlouhé černé vlasy, plné rty. Marin se na ni poměrně zálibně koukal, až se na chvíli setkali očima. Měla je černé jako noc. Prostopášné a vyzyvavé. Natolik, až ho to odradilo. Zavrtěl hlavou.

Pet si povzdychl. „Nebo nemusíme chodit tak daleko, pokud tě exotika neláká. Je tu hromada místních, třeba támhle Nejčka Blahoslavová.“

Ta měla opravdu hezkou tvář a byla menší, stejně jako Marin. Taky ale byla pořádně kyprá. Nadra jí málem přetékala z výstřihu a utáhnout korzet muselo stát hodně sil.

„Není můj typ,“ zabručel Marin a napil se piva.

Pet, vysoký a kudrnatý, převrátil oči v sloup a pomyslel si o svém příteli cosi nehezkého. „Hele,“ řekl, „byl to tvůj nápad. Jestli chceš couvnout, tak v poho, ale příště platíš v hospodě,“ zahrozil. „Hej, tak co?!“ naléhal, když menší muž neodpověděl.

„Ticho, sleduj!“ pokáral ho Marin a kývl na druhý konec sálu. „Vidíš tu bohyni?“ zašeptal uchváceně.

„Ty vole! Ty si teda umíš vybrat. Fakt bohyně... Ale beru, a abys věděl, tak si ani nemusíme házet mincí. Klidně tě nechám začít.“

„Co? Proč? Ty víš, kdo to je?“ nechápal Marin.

„Eriňanka. Už pár dnů tu se svým strýcem domlouvá obchody pro jejich rodinu.“

„A proč mě necháš začít?“ tápal pořád Marin, v kulaté tváři měl vepsáno podezření, bál se, co to něj Pet zase šije.

„Protože, kamaráde, si za minutu zpátky, s ocasem staženým mezi nohama.“

„Myslíš jako, že nemám šanci, jo?“ pochopil Marin konečně a Pet mu to potvrdil přikývnutím.

Marin se chytl za bradu a upřel své velké oči na plavovlásku na druhé straně sálu. Byla vyšší než on – ale to byla většina žen, Marin moc výšky nepodědil. Tvář měla úzkou, se špičatou bradou a lehce výraznějšími lícními kostmi, vlasy se jí vlnily ve zlatavých prstýncích. Plné rty měla jaksi vzdorovitě sevřené, levý koutek povytažený.

Že by se ušklíbala? podivil se Marin. Na tuhle vzdálenost to nebylo poznat. No, rozhodně se nijak zvlášť nebaví, usoudil.

Její modročerné šaty byly na místní poměry nezvyklé. Taros nešlo považovat za pupek světa, oděv místních dam by nejspíš

v civilizovanějších krajích považovali za zoufale passé. Erinská móda byla zřejmě odvážnější a tak plavovláska přitahovala pohled. Šaty měla bez rukávů, jen s ramínky a hlubokým výstřihem, který pokračoval až na záda; pevným živůtkem, ale rozhodně ne korzetem; a sukní – sice dlouhou, ale nikoliv až k zemi, nabíranou, avšak jen malinko, a hlavně vepředu dole se maličko rozevírající, jako obrácený květ tulipánu. V oné mezeře se daly při troše štěstí zahlédnout nohy v punčochách a střevíce.

Pet mu něco říkal, ale Marin neposlouchal. Hnětlo ho, že jej přítel tolik podceňuje. Jasně, tomu kudrnatému floutkovi ženské samy padaly do náruče. Jenže tahle Eriňanka... ta se zdála z jiného těsta.

„Máš recht, Péto,“ plácl kamaráda po rameni. „Tady nemám šanci. Běž rovnou ty, já si dám ještě pivo.“

Pet překvapeně zamrkal, ale když se Marin vzdálil, aby si z nedalekého sudu natočil pivo do korbely, pokrčil rameny a vyrazil.

Marin se opřel o stěnu a usrkával zlatavý mok. Najednou strnul. Co když ji ten vůl opravdu sbalí?! vylekal se.

Blondýna z Erinu – ani nevěděl její jméno – v něm totiž něco zažehla.

Ne, ne, uklidňoval se v duchu a doufal, že se nezmýlil. Že Petův šarm na ni opravdu nezabere.

Akorát mi pěkně připraví půdu. Jestli se holka nudí, a on na ni zvesela vystartuje, jak má ve zvyku, stačí pak, abych se choval trochu na úrovni.

Pet mezitím proklíčkoval mezi tanečnický uprostřed sálu a přiblížil se k Eriňance. Marinovi vyschlo v krku a rychle se napil piva. Konverzace mezi plavovláskou a jeho přítelem byla krátká. Žena celá ztuhla, zavrtěla hlavou a poodstoupila. Pet se jí uklonil a zklamaně se vydal nazpátek k Marinovi.

No to snad není pravda, pomyslela si Danuta. Ples nudný, lidi hloupí a bez rozhledu a teď si to sem šine i ten druhý. To je snad zlý sen.

Přes sál s tančícími páry si razil cestu menší jen o něco starší, než ona, tak okolo třicítky. Oblečený do černých kalhot, bílé košile a zeleného dubletu, který měl rozepnutý. Obličej měl kulatý, vlasy delší a ne zrovna upravené. U pasu se mu houpal obyčejný lesnický tesák s rukojetí z paroží.

Proč tady všichni vypadají jako vandráci? pomyslela si Danuta, ačkoliv odpověď znala. Taros byl hraniční město, obklopené divokými hvozdy a planinami. Doma, v Erinu na ostrovech, jí často vše připadalo přemělkované a falešné – včetně lidí. Jenže tady v Tarosu to byl opačný extrém. Všichni a všechno tu bylo prosté a hrubé.

I když, zamračila se, ten kudrnáč by se u nás neztratil. Co asi předvede jeho kamarád?

Na menším muži bylo vidět, že se ze všech sil snaží tvářit přirozeně a nenuceně a nejde mu to. Vzal si ze stolu prázdnou číši, nalil si víno z karafy a upil. Přitom Danutu po očku sledoval. Oddálil sklenici od úst, usmál se na ni a pak se díval do sálu. Ve tváři se mu zračil vnitřní boj.

Při bozích, on snad ani nenajde odvalu mě oslovit!

Danuta nevěděla, jestli jí ho má být líto, nebo se má zasmát. Nakonec se rozhodla pro to první, a zatímco on znovu upíjel – už sklenici skoro vyprázdnil – přistoupila k němu.

„To vám to víno tolik chutná?“ zeptala se s pečlivě nacvičeným úsměvem. Dokázala do hlasu dát tolik zájmu, až to působilo opravdově.

Muž sebou cukl, jako by se polekal, vykulil oči a divže nevyprskl víno.

„Eee, vlastně ne, paní. Jen jsem měl žízeň,“ odpověděl trochu nejistým hlasem.

„Na to je lepší voda,“ poradila mu.

„Omlouvám se, ale úplně jste mě zaskočila. Málem jsem vás polil, jak jsem se lekl. A to by byla škoda, vaše šaty jsou ozdobou dnešního večera... Vlastně, co to melu, vy jste tou ozdobou. Marin Šoltys, k vašim službám,“ uklonil se a Danuta teď opravdu byla na rozpacích. Lichotka byla laciná, ale když říkal, že jí je k službám, myslel to vážně.

„Danuta Butrymová,“ udělala drobné pukrle a všimla si přitom, že nevyužil šance, aby jí nakoukl hlouběji do výstřihu. „Takže mé šaty na vás zapůsobily? Doufám, že jsem tu s nimi nevyvolala moc velký poprask,“ navázala na jeho slova, sama zvědavá, kam je to plácání dovede.

„No to si pište, že způsobila. Nevím, jestli jste si všimla, ale místní ženské se rozdělily na dvě skupiny, jedna vás s kyselým pohledem nenávistně probodává a druhá si hned zítra nechá ušít něco podobného.“

„Ach, vážně?“ zeptala se jako husička.

Marin se na ni tázavě zadíval, jako by ji prokoukl, a usmál se. Oplatila mu to.

„Vážně. Víte, co si pamatuju, tak střih šatů je tu furt stejný. Mění se jenom drobnosti – jednu dobu bývaly výstřihy zakryté krajkou, před pár lety byla móda dlouhých rukávů. Ale holá záda? Sukně jenom po kotníky, a ještě rozevřená? A kde máte rukávy? To je revoluce...“

„Hm, zpožděná. V Erinu tenhle střih už vyšel z módy, ačkoliv se držel několik let. Po pravdě jsem si ho vzala sem, protože jsem se bála, že by se cestou mohly šaty poničit, a těchhle by mi nebylo líto.“

„Ach, já vím, že jsme až na kraji světa,“ usmál se, ale narážka se ho malinko dotkla.

Takže zavilý patriot, pomyslela si Danuta a v tu chvíli si uvědomila, proč jí jeho jméno bylo povědomé. Hned si v duchu vynadala.

Taková šance! Rozhovor rázem nabyl na významu. Nejdříve chtěla jen trochu potěšit nesmělého nápadníka, ale teď...

Mohla bych z toho vytrískat nějaký zisk!

„No, cesta sem rozhodně nebyla žádný med,“ řekla nahlas.

„Cestovala jste po moři a přes Albireo, nebo skrz džungli po Démantové stezce?“

„Po stezce, cestou jsme se strýcem domlouvali obchody i v Oačace, Seliaku a Minkoru. Ale vy jste pro nás nejdůležitější,“ prohlásila.

„Vážně?“

„Ano. Taros se slibně rozvíjí, ekonomika roste, každý rok zabíráte další a další plochy lesa i prémie. Nebude to trvat dlouho a z vašeho města bude mocnost.“

„Och, to tedy lichotíte,“ ohradil se.

„Kdepak. A o to větší ctí mi je, že můžu mluvit s vámi...“ Zarazila se, protože Marin sevřel rty a tvář jako by mu zka-meněla. Uvědomila si, že minula cíl, takže se raději odmlčela.

„A pročpak?“ nenechal ji jen tak vyklouznout.

„No, jste tady na plese, pane Šoltysi, takže jste jistě vlivný muž, obchodujete s něčím? Mohli bychom navázat spolupráci,“ začala kličkovat.

„Cha,“ usmál se zeširoka. „Paní Danuto, vy toho ještě o Tarosu moc nevíte, co? Jsme tady totiž taková jedna velká rodina. Podívejte se třeba na tamtoho chlapa,“ ukázal na vysokého muže v modrém kabátě. „Vidíte ho?“

Přikývla.

„To je Bojemil Sršeň, vlastní jednu hospodu dole na Firunově náměstí.“

Tázavě zvedla obočí.

„No,“ vysvětlil, „a je tady. Je to jenom obyčejný hospodský, obvykle stojí každý večer u pípy a čepuje pivo. Ale vláda ho stejně pozvala na tenhle ples. Většina hostů jsou docela normální lidi. Žádní magnáti jako u vás u moře.“

„Zajímavé,“ přikývla. „Máte pravdu, jsem tu skoro deset dní, ale skutečně toho o městě moc nevím. Vlastně jsem ani neměla kdy se jím pořádně projít. Všechn čas trávíme se strýcem jednáními s místními obchodníky – a ti chodí za námi tady do Citadely. Anebo se snažíme vydolovat nějakou smlouvu z těch vašich zdejších... radních... je to správný termín?“

„Jo, dá se jim tak říct. Koneckonců, zasedají v radě, že jo. Ale radních je osm, vy jste se asi setkala jenom s Omonou nebo Jaznou.“

„Ano, s oběma. Takže vy je znáte?“

„Jak jsem říkal, tady se známe skoro všichni,“ odpověděl tajuplně. „Kdepak vůbec máte strýčka?“

„No, on to není úplně můj strýček, ale říkám mu tak. Ve skutečnosti moje prabába byla sestra jeho děda. Je támhle,“ ukázala na elegantního muže s šedými vlasy a hustým plnovousem.

„Hm. Vy jste v tom Erinu skoro tak zamotaní jako šlechta.“

„Ano. Ale neříkejte to nahlas,“ zahihňala se. „Nezapomeňte, že před pár staletími naši předci v Keledoru šlechtu s velkou pompou svrhli a zakázali. Všichni jsme jen poctiví obchodníci, navzájem si zcela rovní. Jen máme velký cit pro rodinnou soudržnost,“ vysvětlila ironicky.

„Aha,“ přikývl s úsměvem. „A bavíte se tady na banketu?“

„Upřímně? Ani ne.“

„Myslel jsem si to. Taková nudná vesnická sešlost, nic pro dámu z velkého světa,“ teď byl ironický on. Chtěla něco namítnout, ale pokračoval. „Je škoda, že jste pořádně neviděla

město. Zvláště noční život. Co byste řekla tomu nechat tuhle oslavu za zády a vyrazit do ulic?“

Zaskočil ji, přesto pohotově odpověděla: „Cha, pane Marine, neurazte se, ale copak můžu v těchhle šatech a botách do vašich blátivých ulic?“ Přesto ji dostal, aniž by tušil čím. Půjde s ním ven a klidně si zničí boty i šaty, jen když z toho bude nějaký zisk pro rodinu.

„Vždyť jste říkala, že už jsou z módy a nevadilo by, kdyby se zničily,“ kontroval pohotově.

„To,“ začala důrazně, „jsem neříkala. Nebylo by mi líto, kdyby se nějakou nehodou poškodily po cestě, ale sama si je ničít nebudu.“ Mluvila sice přísně, ale dala do toho i špetku žertovného tónu. Marin jej však nezachytil a po jejích slovech schlípl a svěsil ramena.

Taková reakce na odmítnutí jí přiměla k úsměvu. „Mohla bych se ale převléct,“ navrhla šibalsky.

Pet Klobúk popíjel další pivo a všechn svůj šarm soustřeďoval na docela hezkou zrzku. Už nějakou chvíli si mu stěžovala na manžela, který byl na daleké obchodní cestě. Poslouchal jen na půl ucha a doufal, že bude za svou trpělivost odměněn.

Když koutkem oka zahlédl, že Marin odchází ze sálu s tou Eriňankou, tiše zaklel.

Hodně zdaru, kámo, popřál mu v duchu a chytil zrzku okolo pasu. Ani trochu se nebránila.

Marin byl velice slušný chlapík. Úplně odmítl pozvání do jejích komnat, ačkoliv měla samozřejmě v úmyslu pustit ho jen do salónku, ať si tam dá víno. Ale on počkal na chodbě.

„Snad mi to netrvalo moc dlouho,“ omluvila se, když vyšla ze dveří.

„Kdepak,“ odvětil Marin a ne zrovna nenápadně si ji prohlédl v nových šatech. Byly tmavě modré, vyšíváné bílými rostlinnými ornamenty. Obyčejnější než ty původní.

„V těch můžete i do krčmy,“ usmál se.

„Už se těším,“ odvětila a zavěsila se do něj.

Taros se Danutě nakonec zalíbil. I přesto, že neustále museli nahoru nebo dolů po svazích Tanečnice, na nichž město leželo a že se brodili bahnitými ulicemi. Marin ji protáhl několika klasickými hospodami, které měly skvělou atmosféru. I doma se Danuta sem tam oblékla do prostých šatů a vyrazila za zábavou do podniků nižší kategorie. Tady to ale bylo jiné. V Erinu na ostrovech vše prolínala jistá dekadence – i mezi obyčejnými lidmi. V Tarosu všude vládla prostota a jednoduchost.

Ve většině hospod měl Marin nějaké známé, kteří se s ním dávali do řeči, takže Danuta byla často zapletena do hovorů o tématech, jaká by jí vůbec nepřišla na mysl. Marin byl samozřejmě původem zálesák, takže se řešily stavy zvěře, výsadba nových lesních porostů na místě vykácených, zásobování pohraničních pevností, udržování cest sjízdných a tak podobně.

Nakonec, už dlouho po půlnoci a po mnoha vypitých pivích, skončili v putyce jménem Modrá knajpa, která patřila mezi nejpajzlovatější pajzly. Polovina hostů spala na stolech, druhá tančila na hudbu vyluzovanou z hudcovy loutny. Všichni byli namol.

I tady měl Marin známé – dvě mladé ženy. Adalu a Hanalu. Danutě nebyly sympatické a ona jim očividně taky ne. Určitě žárlí, usmála se Eriňanka. Marin si ničeho nevšiml, pil už jen

slabé pivo a vášnivě obhajoval odtržení Tarosu od Svobodných měst. Adala i Hanala mu oponovaly – vždyť jen kvůli tomu byla přece Svobodná města dobyta Almendorem, tvrdily, jako by snad ani nebyly Tarosanky.

Danuta se nezapojovala. Prohlížela si Marinovu kulatou, unavenou tvář. Vypil toho dost a v jedné z hospod se chvilku prospal s hlavou na stole, zatímco ona se velmi živě bavila s nějakou jeho známou, která se jmenovala Mercela, stejně jako jednu hrdinka z arvedanských pověstí.

Teď už ale zálesák vypadal fit a Danuta překvapivě zjistila, že ji na něm něco přitahuje. Jelikož nepatřil mezi vyložené hezouny, tak za to možná mohla jeho poctivost a otevřenost, nebo taky vtipy, které rád vykládal, kdoví. Každopádně se s ním cítila příjemně.

Tak dost! Chci se přes něj přece dostat k obchodu, nic víc, kárala se plavovláška v duchu. Přesto, usmyslela si lišácky, proč trochu nepopíchnout ty dvě krasotinky.

Naklonila se k Marinovi, položila mu ruku kolem ramen a naznačila polibek na ucho, což nemohl vidět. Reakce jeho kamarádek byla okamžitá. Zamračily se, sevřely rty. Koukly na sebe a vstaly jako jedna osoba.

„Tak my už pudem,“ rozloučila se ta vyšší, Danuta ani nevěděla, jestli to je Adala, nebo Hanala.

„Co to do nich vjelo?“ obrátil se Marin nechápavě na svou společnost.

„Asi už měly dost,“ podotkla a odtáhla se. Ve tváři se mu objevilo pochopení, ale nic neřekl.

„Hm, tady byla naše poslední zastávka na občerstvení,“ poznamenal.

„Probohy proč, vždyť pivo tu nestojí za nic,“ zasmála se.

„O pivo nejde, je to tady plné vzpomínek. Když jsme se ještě živilo jako dobrodruzi, tady vždycky končily naše oslavy po návratu z akce. Proto jsem ti to chtěl ukázat.“

„Chápu. Má to svoje... kouzlo,“ zkusila to diplomaticky. „Ty dvě s tebou byly v partě?“

„Kdepak, ty skoro nevytáhnou paty z města,“ ušklíbl se. „Sice jsem říkal, že tohle bylo poslední občerstvení na naší procházce za pamětihodnostmi města, ale ne poslední štače, zvedej se, pudem do kopce.“

„Né, už zase,“ postěžovala si.

„Zase. Jinak to nejde. Stejně bydlíš v Citadele a ta je nahoře.“

Cestou mlčeli. Proplétali se mezi roubenými chalupami, které tvořily většinu zástavby města, a procházeli hájky a lesíky, které pokrývaly jeho valnou část. Na cestu jim svítil jen Modrý měsíc. Potkávali docela hodně lidí. Skupinky, páry i jednotlivce. Noční život tu byl sice tišší než v Erinu, ale skoro stejně bujný.

Zpod stromů vylezli přímo pod katedrálou, jejíž tmavé věže i průčelí pokrývaly chrlice a sochy. Na pozadí nočního nebe vystupovaly jen obrysy ohromné stavby. Danuta se zastavila. „To je Sirrilin chrám?“

„Jo, úplně nový, dokončený před pár lety. A nalevo je chrám Auriona a napravo špitál a Estelion, chrám Panny. Ten má za sebou tisíce let. Krom Citadely je to jedna z mála budov, co tu přetrvala do dneška.“

Věž Esteliny svatyně se tyčila ještě výše než katedrála. Její bělostné zdi zářily do tmy jako pravý opak tmavého chrámu Sirril. Danuta na stavbu hleděla s úctou. Erin byl vystavěn na zelené louce, zato Taros měl tisíciletou historii. Byť občas neveselou.

„Tohle je Chrámový vrch. Svůj svatostánek nebo aspoň kapli tu má každý ze Sedmnáctky. Většina chrámů je nových, ale...“

Danuta se natáhla do trávy a nechala Marina vyprávět. Poslouchal se hezky, o historii svého města věděl snad všechno. A zářila z něj neoblomná sebejistota, jakou v něm dosud nepoznala.

Marin si nepřál nic víc než vidět Danutě do hlavy. Nebo kterékoliv jiné ženské, když na to přijde. Zatímco se ji snažil ohromit svými znalostmi dějin milovaného domova (a začal je vyprávět hezky zeširoka od založení v šerém dávnověku tisíce let nazpět), myslel jen na to, jestli má nad mladou ženou dál stát jako socha, nebo si raději lehnout vedle ní do trávy.

Vlastně, lehnout si vedle Danuty, trošku se přitulit a dát jí najevo, že se mu líbí – po tom toužil ještě víc než vědět, na co plavovláska myslí.

Mám jí to prostě říct? přemítal. Něco jako: co kdybych se taky natáhl... U Khara, ne! To bych vypadal jako vůl. Nebo prostě udělat ty dva kroky a sednout si vedle? Jo, to bych měl. Tak proč mi to nejde? Čeho se, kruci, bojím? Jasně, ztrapním se, vylekám ji, dá mi facku a vůbec. No a co? Nic se mezi náma přece nestalo, je tu jen nějaká šance, naděje... A tímhle bych ji mohl zničit, uvědomil si.

Zatímco ho drtila nejistota a neschopnost se rozhodnout, jestli je lepší být kdoví jak dlouho ukolébán v bláznovské naději, nebo tu naději nějakým rozhodným činem zničit, jeho vyprávění vázlo.

Danuta si toho všimla. „Děje se něco?“

„Ale ne,“ zavrtěl hlavou.

Je všímavá, možná se jí taky líbím, když se takhle ptá, zadoufal Marin v duchu. Hned však opět upadl do nerozhodnosti. Tak jo, udělám ty dva kroky... Nebo radši nejdřív něco řeknu? Abych ji nepolekal, že se na ni lepím?

Od nutnosti něco učinit ho zachránil výkřik, který prořízl noční vzduch.

Do města jsme vkročili dírou v jeho prastarých hradbách. Cestou jsme se museli utkat ještě s několika skupinami skeletonů. Milica však prokázala neobyčejnou schopnost přežít.

Vždy jsem býval samotář, a pokud už jsem cestoval ve společnosti, držel jsem si odstup. S Milicou a vším tím nebezpečím okolo to však nešlo. Byli jsme jeden na druhém závislí a museli jsme na sebe spoléhat. Já ji chránil před nemrtvými, ona dokázala najít cestu, bezpečné místo k táboření a ulovit zajíce. Naše soužití mi otevřelo úplně nové obzory. Chtě nechtě jsem začal tu mladou ženu obdivovat. Za bledě modrýma očima měla dost rozumu, aby se udržela naživu, a dost odvahy, aby mi byla platným společníkem. A naše hovory u táborových ohňů – dokázala se bavit o čemkoliv! Od historie přes politiku až po přírodovědu. Ano, proč to nepřiznat, získala můj obdiv, a dokonce jsem ji začal mít docela rád. Nikoho to nepřekvapilo víc než mě...

Už nevím, jak přesně jsem si Marellion představoval, ale jak už to tak bývá, skutečnost se od představ zcela lišila. Hradby ještě stály, ale neviděli jsme je, dokud jsme nedošli přímo k nim. Les je pohltit a obalil. Z jejich původního povrchu nešlo skoro nic vidět. Každý kus zdi byl olezlý mechem, plísni a popínavkami. Stromy rostly přímo na koruně zdi a příkop byl zasypaný. Spíš než zed' připomínaly útes. Milica svůj údiv komentovala nějak jako: „No to mě poser!“ Já mlčel a díval se.

Mezer v nich bylo nepočítaně – takže jsem prostě jednu vybral a tou jsme prošli.

Marellion za časů své slávy musel být úchvatný. Při pohledu na jeho trosky jsem si to dokonale představil. Mohutné budovy obložené bílým mramorem nebo travertinem, odlehčené sloupopradím

a zkrášené pestře barevnými sochami, reliéfy a mozaikami. Ulice dlážděné, s alejemi stromů, kašnami, pomníky, lavičkami, altánky a všude lidé. Město pulzující životem.

Teď samozřejmě pulzovalo leda zkázou. Většinu z něj pohltil les. Stromy rostly úplně všude, jejich kořeny vyrývaly dlažební kostky a drolily sokly budov. Popínavé šlahouny a mech obsadily zdi domů, takže jejich bělost se vytratila. Barvy na reliéfech vybledly a mozaiky opadaly. Střechy byly propadlé, sloupy zřícené, stěny pobořené. Všude vládlo přítmí, vlhkost a ulice zely prázdnotou.

Aspoň že tak.

„Jaký máš vůbec plán?“ zeptala se mě zničehonic Milica a trochu mě zaskočila.

„Najdeme úkryt, budeme sledovat okolí, zjistíme, co se tady dá dělat,“ nastínil jsem.

Vyčítavě na mě hleděla.

„Copak?“

„To není plán. To je sebevražda,“ odvětila se skálopevnou jistotou. „Nevím, jak to vy kněží děláte na svých svatých poutích – asi tak, jak říkáš. Ale já nejsem kněz. Co budeme jíst? Kde budeme spát? Čeho tady vůbec chceš dosáhnout?“

Dostala mě do úzkých. Mě, proslulého lovce nemrtvých, který se ovšem ještě nikdy nepohyboval v takto divoké krajině.

„Můžeš se vrátit, jestli chceš,“ postavil jsem si hlavu. Ona se mi však vysmála.

„Vrátit? Myslíš, že se sama dostanu přes ty nemrtvé hlídky?“

Povzdechl jsem si. Měl jsem jít sám. Společníci – a ženy zvláště – vše komplikují. Rok trvající pokání o samotě v malé, studené a vlhké klášterní cele sice nevybrousilo mé sociální schopnosti, ale aspoň mě naučilo trpělivosti.

„Podívej,“ začal jsem pomalu. „Nikdy jsem tady nebyl. Autentických zpráv o tom, jak to tady vypadá, je málo...“

Odfrkla si a na pŭl ůst poznamenala: „Protoŷe se odsud nikdo nevracŷ.“

Nereagoval jsem na to a pokračoval: „Nad celŷm krajem leŷí kletba. Budeme tu tak dlouho, dokud nepŷijdu na to, co s nŷ. Nebo dokud neusoudŷm, ŷe je to marnŷ snaha.“

„No dobrŷe, tak v tom pŷŷpadŷ vedŷ,“ odsekla pohrdlivŷ.

Znova jsem si povzdechl a vyrazil jednou z ulic. Milica mŷ nŷsledovala.

Nevybral jsem ŷadnŷ bulvŷr, ale obyŷejnou uliŷku. Jeŷŷ povrch zarŷstal trŷvou a kapradŷm, dlaŷba byly ukryta pod nŷnosy pŷstŷ. Rostliny bujely z hromad suti, kterŷ po tŷch staletŷch vypadaly jako velkŷ krtince hlŷny. Nŷkde v pŷlce jsem se zastavil a poloŷil dŷvce ruku na rameno.

Pŷstŷm pŷes ůsta jsem naznaŷil, aŷ je potichu. Pochopila, sundala luk a zaloŷila ŷŷp. Pŷed ůstŷm uliŷky se nŷco pohnulo. Jen temnŷ obrys. Nŷkdo proŷel. A pak dalŷŷ, mnoho dalŷŷch.

Kradl jsem se potichu kupŷedu, abych lŷpe vidŷl.

Byly to zombie. Prastarŷ zombie. Jejich maso bylo vysuŷenŷ a odpadŷvalo. Na sobŷ nemŷly nic, jejich ŷaty se dŷvno rozpadly. Celŷ zŷstup nemrtvŷch se plouŷil ŷirokou tŷrdou, do kterŷ vedla naŷe uliŷka.

Chvilku jsem mohl doufat, ŷe Marellion je jen velkŷ, rozpadlŷ a prŷzdnŷ mŷsto. Teď bylo jasnŷ, ŷe ŷadnŷ z mnoha povŷstŷ nelhalo. Opravdu se stal mŷstem mrtvŷch.

Na rameni mi pŷistŷala nŷŷŷ ruka.

Milica.

Otoŷil jsem se a uvidŷl, kam ukazuje. V naŷich stopŷch se uliŷkou plouŷili dalŷŷ klŷtŷvŷ chodci. Jeden mŷl na sobŷ prozrlou a dŷravou krouŷkovou koŷili, otluŷenou pŷilbu a v ruce zrezlŷ meŷ. Dalŷŷ byli beze zbranŷ.

V duchu jsem zaklel. Milica mŷ zatŷhla za roucho a zmizela v dŷře ve zdi. Nŷsledoval jsem ji do ůtrob starŷho domu.

Vlastně to byly jen prázdné skořápky, pobožené zdi beze stropů a střech. Dřevěné trámy dávno shnily a utvořily solidní základ pro zahrádku neprostupných keřů, kterými jsme se prodrali pouze za cenu škrábanců.

V dívčině tváři jsem viděl strach, ale na mě zatím nedolehl. Byť jsme byli obklíčeni stovkami nemrtvých.

Prázdným okenním otvorem jsme vyklouzli do jiné uličky a vlezli do dalšího domu. Do šera a vlhka. Tahle budova ještě měla strop. Plesnivou cihelnou klenbu držel uprostřed mohutný sloup. Ve slabém světle jsem se musel obdivovat dvěma drakům, vytesaným do jeho mramorové hlavice. Navzájem si požírali ocasy.

Neměl jsem ale čas kochat se dál a přemýšlet nad významem toho symbolu. Milica vyskočila a vytáhla se do patra otvorem, který tam zbyl po schodišti. Pak mi pomohla nahoru. I tady byl klenutý strop, a dokonce i kamenné schodiště do dalšího patra. To porůstaly stromy a nad nimi zelo nebe – střecha vzala dávno za své.

Dívali jsme se z okna, jak se nad Marellionem šerí a jak neživot v jeho ulicích bují. Davy nemrtvých se bezcílně pohybovaly všemi směry. Šla z toho hrůza. Já si to však nepřipouštěl, díval jsem se na vše s logikou mně vlastní. Nemrtvých se není třeba bát, jsou to jen automaty, které je snadné zničit. S pomocí bohyň.

„No, aspoň máme úkryt,“ povzdechla si dívka. „Tady nahoru by se neměli dostat.“

„Nedostanou,“ ujistil jsem ji.

Zase jsme chvíli mlčeli.

„Och, podívej!“ hlesla překvapeně a namířila prst.

Větve stromů se míhaly v silném větru přicházející bouřky.

„Asi zmokneme,“ nadhodil jsem.

„Ale kuš! Tam!“ ukázala znova.

Jel jsem očima podél jejího prstu a uviděl přízrak. Fatu morgánu. Velký palác zcela nedotčený časem. Jeho bělostné stěny zářily do okolí. Sochy na jeho střešní římsě hrdě stály, omalované živými barvami. Skvostné sloupořadí v přízemí se halilo do stínů vrhaných okolními troskami, zatímco od okenních tabulek se odráželo slunce.

„Při všech bozích,“ vydechl jsem.

„Jo. To mě poser,“ přidala se Milica. „Co to může být?“

„Dům,“ odpověděl jsem otupěle. Myšlenky mi letěly kdo ví kam.

„Fakt?“ vyjela na mě ironicky.

„Promiň. To je náš zítřejší cíl,“ oznámil jsem.

Bouřka přišla, přesně jak vítr a mraky slibovaly. Dodala mi sílu. Bušení hromů a bubnování kapek. Spal jsem výborně. Stropem sice na několika místech prosakovala voda, i tak jsme ale zůstali víceméně v suchu.

Milica se zřejmě vyspala hůř. Ráno měla kruhy pod očima a unaveně mžourala do světla.

„Copak tys je neslyšel?“

„Koho?“ zajímal jsem se, zatímco jsem jedl suchary a zapíjel je čerstvou dešťovkou, kterou jsme pochytili do čutor.

„Zombíky, kostrouny. Celou noc brousili po ulicích děšť neděšť. Nemohla jsem kvůli nim zavřít oči.“

„A tak ses na ně dívala z okna a to ti dodalo klid,“ rýpl jsem si.

„Vtipné,“ odsekla mi. „Jenže nebyli sami. Neřekl si mi, že tu jsou i duchové! Viděla jsem aspoň deset bělostných přízraků – kvílely a sunuly se po ulicích, jako by jimi hýbal vítr!“

„Nevěděl jsem, že tu jsou,“ přiznal jsem.

Pak už jsme jedli v tichu. Promýšlel jsem, jak se nejlíp dostat k tomu paláci. Bylo to několik bloků daleko, ale zdálo se, že máme dvě hlavní možnosti. Buď vyjít na hlavní třídu plnou

trosek výstavných budov a tím se k němu dostat přímo, nebo kličkovat postranními uličkami.

Neměl jsem ani tušení, co bude bezpečnější. Ale věděl jsem, co bude kratší a rychlejší.

„Co to bylo?“ Danuta vyskočila na nohy, všechny smysly najednou napnuté. Nebyla jen zhýčkaná slečna z bohaté rodiny, jak by se mohlo na pohled zdát, ale také šéfka rodinné rozvědky. A jako špionka měla zkušenost se skrýváním se ve stínech, lezením po zdech, páčením zámků a zabíjením.

Ten výkřik vydala žena a na jazyku měla strach a smrt. Danuta už slyšela dost takových, když se toulávala po erinských střechách s kuší v ruce. Teď zalitovala, že svou věrnou zbraň nemá u sebe.

„Netuším,“ zamumlal Marin a vyrazil do mezery mezi Sirriliným a Aurionovým chrámem. Odtamtud zazněl výkřik.

„Do kelu,“ zamumlala plavovláska, zvedla se a běžela za ním. Sukně se jí motala pod nohy a tak si ji rukama vykasala.

Prostor mezi levou věží katedrály a nárožní vížkou Aurionovy hranaté svatyně nebyl nijak široký. Pod nohama ucítila dlažbu, pravou rukou zavadila o římsu Sirrilionu a už byla za rohem.

Vrazila do Marina, který tam stál jako přimražený. Klopýtł a ohlédl se.

„Uteč!“ štěkl na ni, načež vytasil zálesácký tesák a nejistě udělal dva kroky kupředu.

Tím konečně Danutě otevřel výhled na scénu hodnou Jam věčného zatracení.

Kus před nimi se na svahu vyjímalá podsaditá rotunda zasvěcená bohyni země Mauril. Vedl k ní vydlážděný chodníček lemovaný záhony květin. Chrám i cestička se nořily do

hustého stínu, vrhaného ve světle Modrého měsíce ohromnou masou SIRRILIONU.

Na dlažbě ležel člověk, zmítal se a chrčel bolestí, jak se do něj zarývaly drápy a zuby.

Nestvůra, která muže trhala na kusy, vypadala v šeru docela lidsky. Ale žádný člověk by jen holýma rukama neutrlh jinému paži...

Ženský výkřik a pohyb u zdi katedrály upoutaly Danutinu pozornost. Z temného koutu se vyloupila mladá dívka, běžela k Marinovi a vzlykala.

„Pomoc! Prosim! Pomoc!“ ječela hystericky.

Danuta i Marin pořád zaraženě stáli. Dívka upadla a zaječela bolestí. Něco se jí ovinulo okolo nohy a začalo to vystupovat z hlíny, vyvrhávajíc tak okrasné květiny z půdy.

Marin nebyl schopen pohybu. Danuta strčila třesoucí se ruku do nenápadného prostříhu v sukni a vytáhla z pouzdra na levém stehně jeden ze dvou vrhacích nožů, které – spolu s dýkou umístěnou tamtéž – nikdy neodkládala.

V erupci hlíny povstal ze země vedle dívky jakýsi běs a začal ji drásat a tlouct. Nebožačka ječela v bolestivé agónii.

„Marine...“ zašeptala Eriňanka vyděšeně. Vrhací čepel jí moc odvahy nedodala. Setkala se už v životě s mnoha věcmi, ale v temném příšeří Tarosu narazila na dosud nepoznanou hrůzu.

Marin se otočil a uviděl nůž v její ruce. Oči se mu rozšířily.

„Danuto, uteč prosím. Dojdi pro pomoc.“

„Nenechám tě tady,“ vypadlo z ní, ačkoliv toužila jen po tom vzít nohy na ramena.

Dívka mezitím ochabla a přestala křičet. Obě nestvůry obrátily pozornost k nim. Šouravým a nepravdělným krokem ukrajovaly vzdálenost. Pohybovaly se jako mátohy, klátily se ze strany na stranu a vydávaly podivné klapavé zvuky.

Konečně jedna došla dost blízko, aby rozeznali, že to opravdu není člověk.

Zatímco Danuta při spatření chodící kostry zalapala po dechu a instinktivně couvla, Marin naopak nabyl na jistotě.

„Co... co to je?“ vyjelo z ní.

„Skeletoni. Nemrtví. Zatraceně!“ křikl a Danuta cítila, jak v něm náhle vykvetl vztek. Ruka s tesákem se mu přestala chvět.

„Drž se vzadu,“ přikázal. „Neměli by být nebezpeční... Už jsem se s něčím takovým potkal.“

Obdivně na něj pohlédla, neschopná ho následovat, když umrlcům vyrazil vstříc.

Rozběhl se mezi květiny. Skeleton se po něm ohnal kostnatou rukou, na které chybělo několik prstů. Marin však vytočil tělo, úder ho minul, a sám uhodil z širokého náprahu. Jeho krátká, robustní čepel rozsekla bezmasý hrudní koš. Za křupavého zvuku lámaných kostí se nemrtvý rozpadl na kusy, jeho zbytky se silou úderu rozlétly po okolí. Lebka Marinovi dopadla k nohám a on ji bez zaváhání rozdrtil podrážkou.

Zatímco Danuta sledovala Marinův odvážný útok, druhý umrlec si pospíšil a dostal se k ní nebezpečně blízko.

„Kurnik!“ vyjekla a vrhla po něm svůj nůž. Byl to zbrklý hod, přesto neminula. Malá zbraň zalétla skeletonovi mezi žebra a pár mu jich zlomila. Nestvůra se však šinula dál a ještě zrychlila. Její patní kůstky klapaly po žulové dlažbě v dramatickém staccatu.

Danuta couvala, neschopná racionálního uvažování. V boji s člověkem by nezaváhala, vytáhla by dýku a bránila se. Jenže tváří v tvář oživlé mrtvole to nedokázala. Přišlápla si lem sukne a ztratila rovnováhu. Za zvuku trhajících se švů spadla na záda a bolestivě si narazila loket i zadek.

Kostlivec se už nad ní skoro skláněl, když konečně sáhla prostřihem pro dýku. Než ji vytasila, mihl se před ní Marin a nemrtvého setnul.

„Jsi v pořádku?“ ptal se udýchaně a starostlivě.

„Jo,“ odpověděla zahanbeně. Přijala nabídnutou ruku a nechala se vytáhnout na nohy. Sukně z ní visela v dlouhém círu jako vlečka, po kolena dlouhá spodní košilka ztratila svou bělostnost pod nánosem bláta. Aby si vybila vztek na sebe sama, chytila rozedranou sukni, vši silou za ni trhla a kus jí oděvala. S utrženou látkou hněvivě mrskla na chodník a několikrát na ni dupla.

Trošku jako malá holka, že? pokárala se v duchu.

„Děkuju, zachránils mě,“ přiznala. „Omlouvám se, že jsem nepomohla a přidělala ti starosti, ale... prostě...“

„Nemáš za co,“ usmál se a chytil ji za ruku. „Počítám, že to je tvoje premiéra, co se nemrtvých týče?“

Přikývla.

„Nemusíš se vůbec stydět. Když jsem na ně poprvé naražil, to bylo v jedné dávné pohřební komoře, zahodil jsem meč a pelášil pryč. Zastavil jsem se, až když jsem málem vyplívl plíce – dobrý kilometr od té hrobky! Ty ses aspoň odhodlala hodit nůž. Jsi dobrá,“ řekl obdivně, ale hned to trochu zkazil dobrou radou: „Akorát příště miř spíš na hlavu, je to slabé místo většiny nemrtvých...“

„Jasně, zkusím to,“ ušklíbla se jedovatě. „Ale kde se tu vůbec vzali? Neříkej mi, že to je atrakce pro turisty!“ Cítila, že se chová jak husa, ale nemohla si pomoci. Svíral ji strach a šok. Než stihl Marin odpovědět, zaslechli kroky a zpoza Aurionova templu vyběhli dva městští strážníci.

„Pane Šoltysi,“ zasalutovali, když poznali, kdo před nimi stojí. „Paní,“ kývli na Danutu, která v círech sukně rozhodně nevypadala jako dáma.

Zatímco jim Marin vysvětloval situaci a dával rozkazy, Danuta popošla k tělu dívky mezi podupanými a vytrhanými květy. Pravou nohu měla mrtvá rozdrásanou až na kost, břicho rozpárané, takže střeva vyhřezla ven a odér vnitřností Danutu uhodil do nosu tak silně, že nedůstojně vyzvrátila večeri přímo vedle chladnoucího těla. Spolu s natráveným jídlem a pivem z ní však odešly i zbytky paralyzující hrůzy. Sedla si vedle zavražděné a zavřela jí oči.

Jeden ze strážníků mezitím někam odběhl a druhý se skláněl nad mrtvým mužem, Marin si dřepel vedle ní.

„V pohodě?“ zeptal se znovu.

„Ano, už ano,“ křečovitě se usmála a přijala nabízený kapesník.

Když se z Mauriliny rotundy ozval jekot, byla v pokušení opravit se a říct, že v pohodě není vůbec nic.

„Ale ne,“ zasténal Marin.

Danuta se zvedla spolu s ním. Chystal se jí něco říct, nejspíš ať počká tady – umlčela ho však zavrtěním hlavy.

„Jdu s tebou.“

Povzdychl si a neprotestoval.

Kruhový chrám Paní země byl nízký, ale rozložitý. Stěny s černě natřenou omítkou se směrem k vrcholu zužovaly a uzavírala je nízká kuželová střecha ozářená modrým svitem měsíce. Po stranách z masy budovy vystupovaly dvě apsidy, ale hlavní vstup vedl přímo do rotundy. Nízké dveře zely dokořán.

„Strychu, buď hned za mnou,“ přikázal Marin strážníkovi a Danutu požádal, aby šla poslední.

Prošli dveřmi a vstoupili do chrámové lodě. Prosté, bílé natřené zdi ozařovaly lampy a lustry visící z krovu.

Plavovlásku zaskočilo, že podlaha chrámu se otevírala do nižšího, podzemního patra. Obkružovala otvor jako galerie, lemovaná dřevěným zábradlím. O patro níže také svítily lam-

py a uprostřed stál oltář se strnulou sochou Paní země se závojem přes tvář.

Marin nakoukl do jedné apsidy, Strych do druhé. Nikde nikdo, takže se vydali po schodišti o patro níž.

Ve stínu u dveří tam leželo zavalité mužské tělo ve světle hnědé sutaně. Okolo něj se rozlévala kaluž krve.

„Sakra,“ zanádal Marin, když se k mrtvole sklonil. „To je bratr Proček, jeden z místních kněží. Budeme muset tudy,“ ukázal do tmy za otevřenými dveřmi.

Každý si vzal jednu lampu a vykročili do úzké klenuté chodby, zdobené freskami. V mihotavých plamenech se zdálo, že se postavy na malbách hýbou.

„Kam to vůbec vede?“ optala se Danuta. Cítila nervozitu, ale už ne strach. Byla napjatá v očekávání dalšího útoku nemrtvých, ale připravená. Nebo v to aspoň doufala.

„Do katakomb,“ odpověděl Strych hlubokým hlasem, který se v chodbě odrážel a nesl do tmy.

„Všechny mrtvé pohřbíváme v chodbách pod městem. Dělalí to tak už kdysi Arvedani,“ dodal Marin a z jeho hlasu Danuta vycítila obavy.

Chodba se stáčela a klesala a stejně tak klesalo i jejich odhodlání. Danuta však věděla, že Marin nemůže couvnout. Když před sebou zaslechli zvuky, všichni tři sebou trhli. Zanedlouho je chodba zavedla do rozlehlé kruhové místnosti osvětlené velkým lustrem, kde vpadli přímo doprostřed šarvátky.

Dva kněží Mauril v hnědých sutanách stáli u zdi nad svým nehybným druhem, okolo nich divoce mávali rukama čtyři muži. Danuta si nejdříve myslela, že to jsou nějací zločinci. Pak jí však oko padlo na rozseknutou hlavu jednoho z nich – a dalšímu chyběla levá paže. Šokovaně vydechla a pevně se-

vřela dýku. Tohle nebyli vybělení skeletoni, ale nedávno zemřeli v bílých pohřebních rubáších.

Zdalo se, že kněží okolo sebe udržují nějakou ochrannou bariéru, přes kterou mrtvolý nemohou prorazit. Oba mauriláni – starší žena a mladík na hranici dospělosti – však vypadali na pokraji zhroucení.

Nemrtví hned obrátili prázdné a vyhaslé oči k nové kořisti a malátným, trhaným krokem k ní zamířili. Marin i Strych vkročili do místnosti, zbraně připravené.

Danuta rychle tasila svůj druhý vrhací nůž a s odporem jím mrštila po jedné z oživlých mrtvol. Tentokráte to byl pečlivý hod, korunovaný zásahem do oka. Čepel zajela do lebky a nemrtvý se sesypal jako loutka.

Mezitím už Marin setnul dalšího a hned vpadl do zad jednomu z těch dvou, kteří se vrhli na Strycha. I strážník se mečem oháněl obratně a všichni umrlci byli brzy znovu a už navždy mrtví.

„Chvála naší paní,“ zvolala kněžka a vroucně Marina objala, zatímco její mladý kolega vyčerpaně sedl na podlahu.

„Sestro Jilko, jsi v pořádku?“ vyhrkl Marin.

„Ano, ano. Díky, Marine! Nevím sice, kde se tu bereš, ale zachránil jsi nás.“

„Bratra Pročka bohůmžel ne,“ zasmušil se bývalý zálesák.

„Ach,“ staré kněžce z tváře zmizela všechna radost.

„Našli jsme ho u dveří do katakomb, jen díky němu jsme sestoupili dolů a mohli vám pomoci.“

„Budu se za něj modlit, aby nestál v řadě na Lamiusův soud příliš dlouho,“ přísahala kněžka. „Ale co tě vůbec přivedlo do našeho chrámu. Se strážemi a s... se společností,“ znejistěla Jilka při pohledu na Danutiny potrhané šaty. Podle kněžčina výrazu odhalovaly z nohou víc, než se slušelo.

„To je paní Danuta Butrymová,“ představil ji Marin, když viděl rozpaky obou žen. „I do chrámu jsme vlastně vešli díky Pročkoví. Musel to být jeho křik, který jsme zaslechli až ven. Ale je to horší, sestro,“ povzdechl si. „U SIRRILIONU nás napadli skeletoni. Prostě se vyhrabali ze země. Bojím se, že to je jenom začátek něčeho horšího.“

„Vyhrabali ze země?“ Podivila se Jilka. „Pak to museli být dávno pohřbení. V temných časech, když město okupovaly Kharovy armády se nepohřbívalo v katakombách, ale přímo na Chrámovém vrchu. Když se kopaly základy pro SIRRILION, objevilo se hodně hrobů, pamatuješ?“

Marin přikývl.

„V těch časech temna tu neměli kněze, kteří by zemřelé požehnali a tím ochránili před zneužitím nekromagií. A tyhle čtyři jsme na obřad teprve připravovali, donesli nám je během dneška. Jsou to zločinci nebo jejich oběti.“

„Nekromagií...“ zamyslel se Marin a obestřel ho zvláštní klid. Celá situace ho viditelně pohltila, jako lovce, který stopuje kořist. Vyzařovala z něj autorita, které se ostatní přirozeně podřizovali a která Danutu přitahovala.

Zatímco poslouchala jejich hovor, uvědomila si, že je unavená jako kotě. Sesunula se na podlahu. Studila ji do zadku, ale mohla se oprít o zeď a odpočívat, podobně jako mladý kněz. Marin s kněžkou se bavili dál, ale poslouchala je jen na půl ucha, až když si uvědomila, že usíná, přinutila se zase vstát.

„Měli jsme mít noční bohoslužbu,“ vysvětlovala zrovna Jilka. „Bratr Stavor je má v oblibě a chtěl nám dopřát něco z požehnaní, kterého se mu dostává od naší paní.“

„Bratr Stavor? Toho neznám.“

„Stavor Zarub. Kněz na cestách, chtěl u nás strávit pár dní, než se vydá dál.“ Kněžka ukázala na nehybného kněze, ležícího celou dobu na podlaze. „Měl vše připravit na mši, ale naši

jsme ho takhle. A pak se na nás vrhli ti ghúlové. Zranili bratra Pročka, který se dal na útěk do chrámu.“

„Takže tenhle... Stavor není mrtvý?“ zeptala se Danuta, která k němu právě poklekla. Nebylo znát, že by dýchal. Pokožku měl šedavou a na dotek tvrdou jako kámen.

Knězka po ní stělila nepříjemným pohledem, odpověděl jí mladý kněz: „Je zkamenělý. Je to jeden ze zázraků, které nám poskytuje Paní země, činí nás to skoro nezranitelnými. Vnímáme co se děje okolo nás, ale nemůžeme se hýbat, ani komunikovat. Navenek vypadáme jako sochy a ublížit nám může jen magie. Zkamenělý kněz umí zázrak kdykoliv ukončit, obvykle už když nebezpečí pomine. Je zvláštní, že bratr Zarub je pořád...“ Mluvil, jako by citoval příručku, a když nevěděl, jak dál, zmlkl.

„Volen má pravdu. Už se měl dávno probrat, nechápu to,“ přidala se sestra Jilka.

„Opravdu není mrtvý?“ pochyboval Marin, když si knězovu studenou pokožku také osahal.

„Není.“

„A co je tohle?“ Zálesák zvedl malý skleněný střep. „Smrdí to jak stará mrtvola,“ postěžoval si. „Aha, odsud to je,“ všiml si po chvíli hledání.

Na kožené šňůrce visel Stavorovi na krku zbytek nějaké rozbité ampulky, špinavé od hlíny, která byla vysypaná na podlaze.

„Bratr Stavor to nosil jako talisman,“ vysvětlila Jilka. „Myslím, že v tom měl posvěcenou půdu.“

„Okolí se zdá čisté,“ ohlásil Strych, který mezitím propátral několik metrů z každé chodby, jež z místnosti vedla. „A naši jsou tady.“ Na potvrzení jeho slov se z chodby za ním vynořili další strážníci ve varkočích s emblémem oblouku duhy.

„Musíme ho odsud odnést,“ prohlásil mladý kněz, který se už zřejmě vzpamatoval z šoku i vyčerpání.

Marin přikývl a poručil mužům zákona, aby bratra Stavora odnesli do špitálu spravovaného kněžkami Estel Panny. Volen na ně dohlížel, a když se on i strážníci vzdálili, zálesák se znovu obrátil na Jilku: „Vypadá to, že nám tady pobíhá nekromant a oživuje, co může. Buďto je to cvok, nebo má nějaký plán. Nevím, co z toho mě děsí víc. Musíme zahájit pátrání.“

„Je to provokace nejhoršího rázu, oživit nám ty bezbožnosti přímo před nosem, zaútočit na nás,“ zašeptala kněžka nabroušeně.

„Najdeme ho,“ ujistil ji Marin. „Ale potřebuju tvoji pomoc. Musíte co nejdřív posvětit půdu na Chrámovém vrchu, aby už žádní kostlivci nemohli povstat.“

„To uděláme, Marine,“ přikývla Jilka. „Ale nezapomeň, že tady v katakombách jsou nekonečné zástupy pohřbených. Vlastně jsme ještě nezmapovali všechny chodby. Nechce se mi ani myslet na to, kolik stovek, nebo tisíců, těl není požehnáno naší paní a může být tou prokletou nekromancí oživeno.“

„Do Jam!“ zaklel Marin a přešel si dlaní přes tvář. „Toho jsem se bál. Teoreticky se odsud může vyhrnout tisícíhlavá armáda nemrtvých!“

„Teoreticky...“ připustila maurilánka. „Ale můžeme posvětit východy z katakomb tak, aby přes ně mrtví nemohli projít. Není to ideální řešení, jen dočasné.“

„Jasně. Musíme si pospíšet a najít toho, kdo to spískal. Kromě zakázané magie má na svědomí i tři vraždy. No, udělejte to, jak říkáš, a uvidíme. Ráno moudřejší večera,“ rozhodl Marin, rozloučil se s maurilánkou a pokynul Danutě. Vydali se chodbami zpět do chrámu.

„Vypadáš zničeně.“

„Taky jsem,“ přiznala.

„Děkuju za pomoc.“

„Není zač. Ráda bych ti pomohla i dál. Budeš to přece vyšetřovat, ne? Stejně jsem do toho už zapletená, po dnešku.“

A taky si svou angažovaností můžu udělat očko u vládní rady Tarosu a dopomoci k tomu, aby s mou rodinou uzavřeli hromadu výnosných smluv, pomyslela si. Už jen to, že se Marin přimluví, bude dost znamenat. A on se přimluví, nepochybovala.

„Asi budu, musím si to vymoci na ostatních radních,“ poškrábal se na hlavě. „Poslyš, ty jsi od začátku věděla, kdo jsem, že?“ zajímal se, zatímco kráčeli chodbou zpět do chrámu.

„Jasně. Myslíš, že neznám z paměti jména všech radních, když tady mám za úkol vyjednat obchodní dohody mezi Butrymy a Tarosem? Pan Marin Šoltys, člen Orlich poutníků, představený Taroských hraničářů, vrchní velitel válečného říčního loďstva.“

„Teší mě,“ zašklebil se na ni, až se musela zasmát. „Víš o mně víc než já o tobě, to není fér,“ namítl.

„Život holt není fér.“

Doprovodil ji skrz tragédií probuzené město až do Citadely, kde byla ubytovaná. I on tam koneckonců bydlel. Zastavil se u jejích dveří. Otevřela je a otočila se k němu. Vyčerpaná, ale přesto nádherná. Ostré rysy a trošku špičatá brada, jiskrné zelené oči a zlatavé kadeře.

Vypadá jako víla, pomyslel si romanticky a ani si neuvědomil, jak moc v tom lítá.

„Nešel bys dál?“ navrhla mu šeptem.

Marin chvíli nevěděl, co říct. Samozřejmě, že by šel, ale užíral se nejistotou, jako vždy když šlo o ženy.

„Nechci být sama,“ zaprosila pohledem. Zmocnila se ho touha, ale odvaha, kterou překypoval při střetu s nemrtvými, mu v tomhle boji zoufale scházela. Sebral aspoň její zbytky a přikývl.

S úsměvem poděkovala, ale jenom co vešli, zmizela v šatně. Marin postával uprostřed místnosti, nevěděl, co s rukama, nevěděl, kam se dívat, nevěděl, co čekat. Připadal si nepatřičně.

Po chvíli se vynořila, na sobě jen noční košili. Marin nasucho polkl a nenápadně sklouzl pohledem na rozkošná stehna a útlá lýtka. Usmála se na něj a mimoděk zastrčila za ucho jeden neposlušný pramen zlatavých vlasů. Marin chvíli nevěděl, kam s očima, zachránila ho krajinomalba visící na zdi. Danuta mezitím vlezla do postele a zachumlala se pod peřinu.

„Pojď si lehnout, taky musíš být unavený,“ zašeptala ospale. Chvíli mu trvalo, než svlékl kalhoty a dublet a jenom v košili a spodním prádle se k ní natáhl.

Už spala.

A takhle to končí vždycky, pomyslel si smutně. Přesto se přitulil k jejím zádům a položil jí ruku na bok. Než si uvědomil, co dělá, sjel dlaní po vlnaté oblině Danutina těla až na stehno.

Sakra! napomenul sám sebe. Přece ji tu nebudu osahávat ve spánku!

Strnule vedle ní ležel, dlaň položenou na jejím rameni v jakémisi polovičním obětí. Cítil její teplo a zlatavé vlasy ho šimraly na čele. Představoval si, co všechno by se mohlo stát, kdyby se probudila, nebo kdyby se odvážil ji probudit. Třeba polibkem, pohlazením po tváři nebo něžnými slůvky. Hlavou mu běžely nejrůznější varianty: jak je zaskočená, jak mu nadává a taky jak jeho náklonnost opětuje.

Jenže odvalu k činu Marin nenašel. Usnul, až když venku svítalo, s hlavou plnou zmatku, naděje a citu.

Kratší a rychlejší to rozhodně bylo. Běželi jsme širokým bulvárem po vykotlaných kočičích hlavách a v patách jsme měli zástup nemrtvých. Ani nevím, jak nás vybmátli. V jednu chvíli jsme se prostě plížili podél zdi a v dohledu nebyl ani jediný z nich. No a najednou se rojili všude.

Zombie, kostlivci, dokonce i ghúlové, kteří však po staletích existence nevypadali tak čerstvě jako obvykle. Milica ani nepoznala rozdíl mezi nimi a zombíky. Spousta z nich byli vojáci – v rozpadlých zbrojích, prorezlých přilbách, někteří dokonce se zbytky štítů. Naštěstí nikde žádní nemrtví démoni ze Stínového světa – to jen potvrzovalo všechny ty pověsti o prokletí.

Mohli jsme bojovat. Zničil bych jich možná i stovky, s Křemínkem v ruce jako zbraní bych si je mohl držet od těla a kosit je mocí bohyně. Jenže co Milica? Dřív bych se na ni neohlížel, jenže nyní mi na ní záleželo. Skoro jako na dceři, kterou jsem nikdy neměl. Jaký přerod se to se mnou udál! Co se nepovedlo natlouct mi do hlavy mými nadřizenými během pokání, které mi uložili, to dokázala jedna mladá žena během měsíce společné cesty.

Navíc – všechny nemrtvé bych nepobil. Marellion musel mít za dob své slávy přes sto tisíc obyvatel. A jestli všichni povstali k neživotu, aby ho chránili před každým, kdo by jej chtěl znesvětit...

Takže jsme utíkali.

Navíc úplně jiným směrem, než byl ten záhadně nepoškozený palác. Právě před ním se totiž kupilo velké množství umrlců.

„Musíme jim zmizet,“ vyrazila ze sebe zadýchaně Milica. „Dokud se za námi potáhnou, akorát bysme je zavedli k naší skryši.“

V domě, kde jsme strávili noc, jsme naštěstí nic nenechali. Nemuseli jsme se tam vracet. Podobných schovávaček musely být ve městě stovky. Taky jsem jí to řekl.

Nicméně měla pravdu v tom, že pokud se jim neztratíme, nakonec nás dostanou. Nemrtví sice byli pomalejší, ale zato byli všude. A dokud nás viděl jeden z nich, jako by nás měli na očích všichni. Ačkoliv většina z nich už oči dávno neměla...

Myslenkou jsem požádal Křemínka, aby se z prstenu změnil v šavli, a hned jsem setnul zombii, která se vynořila z vnitřku rozpadlého domu.

S tisícem nemrtvých v zádech začal i na mne doléhat strach.

„Zalez do domu,“ křikl jsem na Milicu a žduchl jsem ji dovnitř dveřním otvorem. „Trochu je tu zdržím, ty se zkus schovat, utéct nepozorovaně kousek dál, najít skrýš,“ přikázal jsem.

„Ale...“

Prostor k protestům jsem jí nenechal.

„Já se o sebe postarám!“

Nakonec ani neváhala dlouho.

Zatočil jsem Křemínkem ve vzduchu, jako malý kluk s dřevěným mečem. Se zavřenýma očima jsem poprosil bohyni o požehnání. Vyslechla mě.

Obklopen zlatavou aurou jsem se postavil přílivu nemrtvých jako pevná skála a jejich zástup se o mě roztříštil. Ničil jsem je a po tom vyčerpávajícím běhu jsem si při boji takřka odpočal. Hordy umrlců se netencily, ačkoliv se kolem mě vršila nehybná těla. Přišel čas zmizet.

Sotva jsem na to pomyslel, prořízl mi uši Milicin jekot.

Byla v něm bolest, ale i hněv a překvapení.

Zatraceně!

Výkřik zazněl z blízka. Otočil jsem se a rozběhl tím směrem. Za sebou jsem nechal vztyčenou bariéru svaté moci, kterou nemrtví nemohli proniknout.

Ležela na zemi v jedné z bočních uliček. Sténala, plakala. Vedle ní dvě nehybná těla zombií.

„Milico!“

Až když jsem přiběhl blíž, uviděl jsem, co se stalo. Jeden z klátivců se jí zakousl do levého předloktí a vytrhl kus masa.

„Při moci naší paní,“ zaseptal jsem vyděšeně.

Krátkou chvíli jsem nevěděl, co dělat. Utrhl jsem si spodek rukávu a narychlo jí ránu obvázal, jenže i tak vydatně krvácela. Asi poškozená tepna. Dívka upadla do bezvědomí. To mi ještě chybělo! Kněží mého řádu nejsou žádní léčitelé. Přesto jsem se pokusil do zraněné přelít něco z propůjčených sil. Krvácení maličko ustalo, snad se tím rána i dezinfikovala. Více jsem v tu chvíli udělat nemohl.

Zvedl jsem Milicu do náruče a přikázal Křemínkovi, ať na sebe vezme svou pravou podobu skřítky. Umžik poslechl a zjevil se coby nevysoký tvor s krátkýma, leč silnýma rukama a nobama. Celý vypadal jako sestavený z hranatých kovových destiček, nebyla na něm jediná oblina.

Rozběhl jsem se napříč troskami domů, Křemínek se držel poblíž, připraven mě chránit.

Díky Mauril toho nebylo třeba. Vpadl jsem do uličky a prudce zastavil.

Stál tam člověk. Živý. Vysoký tmavý mladík, víc jsem nepostřehl. Něco zavolal, ale jazyku jsem nerozuměl. Zamával, ať běžím k němu, a pak zmizel.

Překonal jsem těch několik metrů a uviděl díru do země – kanál s odklopeným víkem. Mladík byl dole ve stoce.

Nezaváhal jsem a podal mu Milicu. Křemínek se během okamžiku stal prstenem na mé ruce a já slezl dolů do marellionského podzemí a zaklapl za sebou těžký kovový dekl.

Danuta se probudila sama. Chvíli se zmateně dívala na prázdné místo vedle sebe.

Do kelu, co jsem to zase provedla, zakabonila se. Snad jsem to nepřehnal, určitě doufal v něco víc, zatímco já...

„Mám na zneužívání asi talent,“ prohlásila nahlas s úšklebkem a vstala. Opláchla se, oblékla si kalhoty a zelenou tuniku, a když si rozčesávala dlouhé vlasy, ozvalo se zaklepání na dveře.

Na vyzvání vešel Marin. V ruce košík.

„Ranko. Nesu snídani.“

„No teda, ty jsi zlatý,“ zamrkala překvapením.

Zatímco rozkládal na stůl vajíčka na tvrdo, kus sýra, čerstvý chleba, máslo, med a konvici mléka, Danuta pozorovala jeho tvář. Našla tam přesně to, čeho se bála.

Proč sakra tyhle hodné typy tolik přitahuje frivolně vyzývavé chování? ptala se sama sebe. Možná se chovám jako blbá mrcha, ale sakra! On mě přece šel sbalit. Já byla jen přátelská, měl by to brát stejně. Pokecat si, pobavit se v hospodě, možná nakonec i v posteli. Šanci měl, mohl mě přece vzbudit... Mís-to toho se tváří, jako by... Sakra! To snad ne!

„Tak jaký máme plán?“ zeptala se a zakousla do sýra, aby na jejím výraze Marin náhodou nepoznal, co se jí honí hlavou.

„My?“ zvedl překvapeně obočí.

„No jasně. Po včerejšku chci vědět, co se tady děje.“

„Ale...“

„No tak, Marine. Přece jsi mi nedonesl snídani, aby ses pak vydal honit skeletony a mě nechal vyšívat. Nebo tak něco.“

„Hmpf,“ zafuněl nosem a opřel se na židli. „Hned ráno jsem mluvil se zbytkem Rady. Vymohl jsem si, aby mi to nechali, ačkoliv tohle nespadá do mé kompetence.“

„Skvěle, tak to si můžeš vybrat pomocníky, ne?“ zamumlala s pusou plnou chleba s medem.

Snažil se na ni dívat tak přísně, až smíchy vyprskla drobký na celý stůl.

„Ma-ri-ne!“ oslovila ho s důrazem na každou slabiku.

„No dobře,“ kapituloval.

„Takže plán?“

„Promluvit s maurilány.“

„Fajn. Tak jdeme?“

„Už jsi dojedla?“ zeptal se překvapeně.

„Sýr беру s sebou,“ usmála se. „Ale chvíli vydrž,“ poprosila ho a odešla k posteli, aby si k opasku připjala pouzdro s dýkou a ke stehnu další s vrhacími noži. „Ještě budu potřebovat do zbrojnice,“ podotkla, když vycházeli ze dveří.

S malou kuší, snadno napínatelnou, se cítila mnohem lépe, zatímco kráčeli dolíkem mezi oběma vrcholy Tanečnice na Chrámový vrch. Ve dne vypadaly všechny zdejší svatyně majestátněji a méně tajemně.

V rotundě bohyně Mauril je už čekala sestra Jilka. Unavená, s kruhy pod očima a pobledlou tváří. S Marinem se vřele přivítala, Danutě podala ruku.

„Tak jak to vypadá, sestro?“ otázal se Marin.

„Celý chrám i podzemí doslova přetékají strážníky, Marine. Je tam víc živých než obvykle.“

„A Enšude je tady?“

„Ano, i se svými kolegy. Mávají rukama, mumlají zaklínadla a mí bratři a sestry jim pomáhají. Myslím, že jsme zajistili, aby z katakomb nic nevylezlo. Ovšem pokud je ten nekromant, který to má na svědomí, stále dole, kdoví, co se může stát. Navíc tunely ústí ještě na několika místech města.“

„Všude jsou naši lidé.“

„O tom nepochybuju, ale mohou existovat i východy, o kterých nevíme.“

„Hm.“

„Jinak je to zvláštní,“ podotkla Jilka.

„Ano? Co?“

„Prohlédli jsme ty nemrtvé. Jak z katakomb, tak zbytky těch kostlivců. Obvykle, když nekromant ožíví mrtvolu, potřebuje do ní dát nějaký šperk. V jejich terminologii se tomu říká vazebný krystal. V tom je uložena magická síla a zaříkávadla, která nemrtvého udržují v chodu.“

„Vyznáte se v nekromancii hodně?“ zeptala se Danuta, a když jí došlo, jak to mohlo vyznít, dodala: „Asi musíte, že? Jsou to vlastně vaši... protivníci.“

„Tak bych to neřekla, slečno,“ zakabonila se kněžka a Danuta se kousla do jazyka. Tahle ženská mě prostě už mít ráda nebude, usoudila v duchu.

„Znám jen pár teoretických traktátů,“ pokračovala Jilka. „Nicméně, v těch oživených tělech žádné vazebné krystaly nebyly. Což je opravdu záhada.“ Odmlčela se a nechala je to strávit. „Jak ale říkám, nevyznám se v nekromagii nijak dobře. Nikdo z nás. Leda bratr Stavor by věděl víc.“

„A jak mu je?“ zajímal se Marin.

„Stejně,“ zamračila se Jilka. „Nechtěla jsem tím říct, že to nemá na svědomí černokněžník, jen to, že nepostupuje obvykle... Takže buď je to amatér...“

„Anebo extra třída,“ doplnila za ni Danuta.

„Tak,“ přikývla maurilánka.

„Dobře, my to asi nepoznáme, je tu ale někdo, kdo by mohl. Jeho přítomnost ve vašem chrámu by ovšem mohla... ehm, být vnímána jako... urážka,“ soukal ze sebe Marin.

Jilka se zamračila.

„Nechtěl jsem tě obcházet, Jilko, chci jednat na rovinu...“

„Marine, raději nepokračuj!“ Maurilánka zvedla ruku, aby ho zastavila. „Přiveď ho, ale nechci o tom nic slyšet a nechci, aby o tom věděl kdokoliv. Teď mě omluvte,“ rozloučila se a kroutíc hlavou je zanechala o samotě.

„O čem jsi to mluvil?“ začala Danuta vyzvídat.

„Musíme si promluvit s Cypřišem.“

„Vy tady máte mluvící strom?“

„Cypřiš Mouka, je to... zvláštní týpek. Nekromant,“ dodal šeptem.

Danuta chvíli zírala s otevřenou pusou, než se zmohla na reakci.

„A to ho chceš přivést tady?! No páni! To teda sestra vzala dost dobře. Co když to má na svědomí on?“

„Těžko. Počkej, až ho uvidíš.“

Sešli dolů z Tanečnice a majestátní branou stráženu obrovskými sochami draků z bílého kamene vyšli z útrob Tarosu. Po bytelném mostě, který se přes řeku Ellion klenul už tisíce let, vešli do západního předměstí.

Danuta ho viděla, už když do Tarosu přijela. Změť trosek prorostlá stromy, keři a mechem. V dávnověku tu vládl čilý život statisícové metropole. Dnes se tu proháněl vítr a pochybné existence. Tarosanů nebylo dost ani na to, aby plně obnovili a zabydleli centrum města uvnitř hradeb, takže předměstí zůstávala v ruinách.

Minuli říční přístaviště a zcela je pohltil chaos bujného porostu a chatrných zbytků zdí a sutí. Marin ji vedl najisto. Když se Danuta zastavila, aby nadšeně prozkoumala torzo sochy trčící z hromady kamení, jen mávl rukou.

„Takových jsou tu stovky. Několik part kopáčů to postupně čistí a prodává snobům do... Ech.“

„Do Erinu,“ zasmála se.

„No, třeba,“ přiznal.

„Chápu. Moje rodina má úctyhodnou sbírku, myslím, že za tenhle kousek by teta Maruna zaplatila pár set zlatých denárů.“

Marin vyvalil oči. „Možná se taky dám na tenhle druh podnikání.“

„Budu ti v Erinu dělat prostředníka,“ uculila se.

„Beru,“ usmál se.

Nakonec dorazili k malému domku, jehož kamenné stěny někdo vyspravil dřevěnými deskami a udělal i novou střechu. Marin zabušil na dveře.

Trvalo dlouho, než se otevřely. Vykoukl z nich středně vysoký chlapík, oblečený do černého kabátce. Měl pěkně kulaté břicho a snad nikdy nemyté dlouhé tmavé vlasy plné lupů. Z tváře mu trčely štětiny vousů, a když promluvil, ukázal chybějící přední zuby.

„Nenene! Já s tím nemám nic společného, pane Marine. Jako že je Vieen nade mnou!“ začal se hned obhajovat a maličko se schoulil.

Zajímavé, že hned ví, která bije, pomyslela si Danuta.

„Klídek, Cypřiši. Mně je jasné, že jsi čistý,“ usmál se Marin. „A právě proto určitě rád přiložíš ruku k dílu, že mám pravdu?“

Nedalo se říct, že by byl Cypřiš zrovna rád. Zmizel zase v domku a za pár minut se vrátil s vakem přes rameno a holí, o kterou se opíral. Cesta zpět do města jim trvala dlouho. Cypřiš kulhal, chrchlal a ztěžka dýchal. Neustále si stěžoval na bolavé tamto a ono. Marin ho ignoroval, šli daleko před ním.

„Takže co je vlastně zač?“ chtěla vědět Danuta, když v bráně čekali, až nekromant přejde přes most.

„Patří k místnímu koloritu podivných postaviček. Je to ulejk a lenoch. Ale taky černokněžník, to je pravda. Určitě jsi už někdy slyšela o Nekromantické hanze?“

Plavovláska přikývla.

„No, Cypřiš Mouka je jejich zástupcem tady v Tarosu. Už to ukazuje, jaké máme renomé ve světě,“ ušklíbl se. „Narazili jsme na něj, když se pokoušel o nekalé obchody. Byla z toho tehdy v Radě velká hádka. Zatknout, popravit, vydat kněžím, upálit, vyhnat a tak. Nakonec zvítězil pragmatismus. Nechali jsme ho na pokoji, dokonce může provozovat svoje kšefty – vyvolávat duchy, míchat různé dryáky a tak. Vlastně funguje jako alchymista a občas je užitečný. Hlavně o něm ale víme a jsme s ním zadobře. Kdyby tady nekromanti poslali někoho schopnějšího, kdoví, co by prováděl. Cypřiš je za to vděčný a informuje nás o většině svých obchodů. Lidi, co chtějí jeho služby, by si je stejně dokázali zajistit i jinak, takhle aspoň máme přehled. A všichni jsme spokojení.“

Nakonec došli až na Chrámový vrch. Cypřiš se loudal víc a víc, bylo jasné, že se do ničeho nehrne.

„Počkejte, Marine!“ zavyl nešťastně, když stanuli před ústupkovým portálem Mauriliny rotundy. „Nechcete, abych šel *tam*, že ne?“ zaprosil.

„Rovnou tam, Cypřiši. A čím dřív vejdeš, tím dřív to budeš mít za sebou.“

„Ojajoj!“ zakvílel opět nekromant. Když vstupoval do chrámu, celý se nahrbil, jako by očekával, že ho sežehne blesk.

Vnitřek byl stále plný strážníků.

„Ale, koho to vidím? Hezký den, Cypřiši. Marine. Vzácná paní,“ uklonil se jim vysoký, štíhlý muž. Ačkoliv měl jistě přes třicet, tvář měl jemnou a bezvousou jako mladík. Na zádech mu visel dlouhý, výrazně žlutý plášť a dlouhé světlé vlasy mu na čele svazovala stužka v barvách duhy.

„Ahoj,“ Marin mu s úsměvem podal ruku. „Dovolte, abych vás představil. Enšude Varvač, mág, Danuta Butrymová, moje... pomocnice.“